Ἔτος 21ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1907 — Ἀριθ. 934

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς κότὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευσμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ἔκαμαν αἱ ἐργαζόμεναι γυναῖκες;—Τὰ θαύματα τοῦ πλούτου τῆς πριγκηπίσσης Βοναπάρτη (ὑπὸ Παρισινῆς).—Ὁ ἰατρὸς κατ' οἶκον: Τυφοειδὴς πυρετὸς (ὑπὸ δος Ἀνθῆς Βασιλειάδου, ἰατροῦ).—Τὸ μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα κ. Παρρέν).—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Τί κρῖμα (ὑπὸ δος Χαρικλείας Καμβουκίδου).

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ ΑΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἔκαμαν ἁπλούστατα τὴν ἀνθρωπότητα καλήν, εὐγενῆ, πολιτισμένην, ἀπὸ ἀγρία καὶ βάρβαρος ὅπου ἦτο πρίν. Διότι αἱ γυναῖκες αἱ ἐργαζόμεναι ἔκαμαν πρῶται τὴν οἰκογένειαν.

Εἰς τὸν πολὺ παλαιόν, παλαιὸν καιρόν, ὅταν ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἡ ἀρχαία Ἑλλάς, διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ὑπερηφανευόμεθα σήμερον, οὔτε ὅλος ὁ Ἀσιατικὸς πολιτισμός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσα πράγματα ἐδιδάχθημεν καὶ ἡμεῖς, εἰς τὸν πολὺ παλαιὸν καιρὸν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν βάρβαροι καὶ ἄγριοι, σχεδὸν ὅπως τὰ ζῷα.

Οἱ ἄνδρες, ὡς δυνατώτεροι, μετεχειρίζοντο τὰς γυναῖκας μὲ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν. Τὰς πλέον δυνατὰς ἀπὸ αὐτὰς ἥρπαζαν διὰ τῆς βίας κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καθ' ὃν ἥρπαζαν καὶ τὰ ζῷα τῶν γειτονικῶν των φυλῶν. Τὰς ἔσυραν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ κατὰ γῆς, ἕως ὅτου ἔφθαναν εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν ἰδικῶν των κτήσεων. Ἐὰν ἡ γυναῖκα ἀντεῖχεν εἰς τὴν τρομερὰν αὐτὴν δοκιμασίαν ἐθεωρεῖτο· δυνατὴ καὶ κατάλληλος διὰ νὰ ἐργάζεται τὴν γῆν καὶ ὑποβάλλεται εἰς ὅλους τοὺς κόπους ἑνὸς φορτηγοῦ ζῴου. Ταὐτοχρόνως ὑπεβάλλετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὰς συγκινήσεις, τοὺς πόνους καὶ τὰ βάρη τῆς μητρότητος.

Μητέρα, ἡ γυναῖκα κτῆνος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἠσθάνθη πρώτη αὐτὴ καὶ μόνη τὴν τρυφερότητα καὶ μητρικὴν στοργήν. Καὶ ὅταν ὁ ἄνδρας, ὁ ξένος πρὸς κάθε αἰσθηματικότητα καὶ πρὸς κάθε ἀγάπην, ἐζήτει νὰ φονεύῃ καὶ νὰ τρώγῃ τὰ παιδιά του, ὅσα ἐθεώρει ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν, ἡ γυναῖκα ἐσκέφθη νὰ τὰ σώσῃ. κρύπτουσα αὐτὰ πλησίον τῶν ἰδικῶν της συγγενῶν. Διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ δὲ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς των, ἡ γυναῖκα ἠναγκάσθη νὰ διπλασιάσῃ τὴν ἐργασίαν της, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κατορθώνῃ κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα νὰ πληρώνῃ διὰ τὴν συντήρησίν των.

Ἡ θυσία αὐτὴ τῆς γυναικὸς ὑπὲρ τῶν παιδιῶν της ἀνέπτυξεν εἰς τὰς ψυχάς των τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης, βραδύτερον δὲ καὶ τῆς ἀλληλεγύης τῆς οἰκογενειακῆς, ἥτις βαθμηδὸν ἀπήλλαξε τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν ἀνδρικὴν τυραννίαν.

Ὅταν τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωναν, παρελάμβαναν μαζή των τὴν πολυβασανισμένην μητέρα, ἡ ὁποία τὰ εἶχε διδάξει μικρὰ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἀγάπην, ἔζων ὅλοι ἀγαπημένοι ὑπὸ ἰδίαν στέγην, θέτοντες τὰς βάσεις καὶ τὰ θεμέλια τῆς ἀρχεγόνου οἰκογενείας.

Καὶ ὅταν αἱ οἰκογένειαι αὐταὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ οἱ ἄνδρες οἱ τυραννικοὶ ἔμειναν μόνοι, ἀποκλεισμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀμοιβαίας ἀλληλεγγύης καὶ στοργῆς, ἠννόησαν τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπειλοῦσε, ἐὰν ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶναι σκληροὶ καὶ ἄκαρδοι πρὸς τὰς συντρόφους των καὶ πρὸς τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐγεννῶντο ἀπὸ αὐτάς.

Τότε ἐσκέφθησαν ὅτι ὤφειλαν καὶ αὐτοὶ νὰ διεκδικήσουν δικαιώματα ἐπὶ τῶν παιδιῶν αὐτῶν καὶ νὰ παύσουν ἀρνούμενοι, ὡς πρίν, νὰ ἀναγνωρίζουν εἰς αὐτὰ τὸ δικαίωμα καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀκόμη. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ ἄνδρας,

θηρίον καὶ κτῆνος, ἤρχισε νὰ γίνεται ἄνθρωπος. Ἡ γυναῖκα τὸν εἶχε διδάξει τὸ καθῆκόν του πρὸς τὰ ἀδυνατώτερα αὐτοῦ πλάσματα καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν αὐτὴ πρώτη ἠσθάνθη διὰ τὸ μικρὸν πλάσμα, τὸ σπλάγχνον ἐκ τῶν σπλάγχνων της.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῆς ἀρχεγόνου ἐπείνης ἐποχῆς ἦσαν ὄντα λεπτὰ καὶ εὔθραυστα ὡς ἄνθη, βεβαίως δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐργάζωνται, ὅσον εἰργάζοντο διὰ νὰ συντηροῦν αὐταὶ μόναι μὲ τὸν ἱδρῶτά των τὰ παιδιά των. Καὶ ἐὰν δὲν ἦσαν τόσον δυναταὶ καὶ ἰσχυραί, τότε ἡ ἀνθρωπότης βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ ἐξηφανίζετο ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, διότι ἡ οἰκογενεια δὲν θὰ ἱδρύετο ποτέ, ἡ ἀγάπη θὰ ἔμενε πρᾶγμα ἄγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτελείωναν τὴν ἐλεεινὴν ὕπαρξίν των, ἀλληλοσπαρασσόμενοι ὡς θηρία.

Ὥστε εἰς τὸν νόμον τῆς ἐργασίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέκαθεν καὶ πάντοτε ὑπεβλήθη ἡ γυναῖκα, ὀφείλεται ὄχι μόνον ὁ πρῶτος τύπος καὶ ἡ μορφὴ τοῦ συνδέσμου ἀνθρώπων τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀφύπνισις τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγώ, τοῦ εὐγενεστέρου κἄπως καὶ ἀνωτέρου ἀπὸ τοῦ τῶν ἄλλων ζώων.

Εἰς τὸν νόμον τῆς ἐργασίας ὀφείλει καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη τὴν ἄνθησίν της καὶ τὴν εὐεργετικὴν καὶ θαυματουργὸν ἐπίδρασίν της ἐπὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ μητέρα, ἡ ὁποία αἱμάτωνε τὰ χέρια της νυχθημερὸν ἐργαζομένη διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν τροφὴν τοῦ παιδιοῦ της τὸ ὁποῖον ἔβλεπε μόνον, ὅταν ὁ ἄνδρας ἀπεμακρύνετο τῆς φατρίας καὶ μετέβαινεν εἰς ἄλλους τόπους, διέπλαττε, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται, καὶ μὲ τὴν μεγάλην δύναμιν τοῦ ὁρμεμφύτου μόνον, τὸν ἰδανικὸν τύπον τῆς μητέρας τοῦ μέλλοντος καὶ ἔδιδεν ἕνα μεγάλο καὶ ὡραῖον παράδειγμα αὐταπαρνήσεως καὶ αὐτοθυσίας εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον.

Ὅτι δὲ ἡ φυσικὴ ἀντοχή της εἰς τοὺς κόπους ὑπῆρξεν τότε ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν ἔζησεν ἡ ἐπίτοκος καὶ ἡ λεχὼ μητέρα καὶ τὴν ὁποίαν ἐξακολουθεῖ περίπου νὰ ζῇ σήμερον ἡ χωρικὴ γυναῖκα τῶν ἀγρῶν.

Μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ τοκετοῦ εἰργάζετο εἰς τὸ ὕπαιθρον, κάτω ἀπὸ χιόνια καὶ βροχὴν καὶ ἥλιον. Πολλάκις ἐγεννοῦσεν ἐκεῖ εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν βρεγμένον ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῆς ἐργασίας της, καὶ ἔπειτα ἐτύλισσε τὸ βρέφος εἰς τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὴν καλύβην. Τότε συνέβαινε κἄτι τι ἐντελῶς περίεργον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ τότε ἔθιμα ἦτο ἀπαραίτητον διὰ τὴν πιστοποίησιν τῆς συμμετοχῆς τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ τοῦ νεογεννήτου καὶ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς πατρός.

Ὁ ἄνδρας ἐλάμβανε τὴν θέσιν, ὅπου λαμβάνῃ σήμερον ἡ λεχὼ εἰς τὸ κρεββάτι, μὲ τὸ μικρὸν εἰς τὸ πλευρό του, ἔπινε ζεστά, ἐπροσποιεῖτο ὅτι ἐθήλαζε καὶ ἐτύγχανεν ἀπὸ τὴν γυναῖκα ὅλων τῶν περιποιήσεων, τῶν ὁποίων συνήθως εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἔχει ἀνάγκην ἡ γυναῖκα. Οἱ φίλοι καὶ οἱ οἰκεῖοι ἤρχοντο τότε νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ πιστοποιήσουν τὴν πατρότητα, ἐνῷ ἡ δυστυχισμένη λεχὼ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ ἐργαζομένη ὡς καὶ πρίν.

Ἄρά γε αἱ γυναῖκες αὐταί, μὲ τὰς ὁποίας ἡ ἀνθρωπότης ἐβάδισε παντοῦ τὰ πρῶτα της βήματα πρὸς τὴν σύστασιν τῆς σημερινῆς οἰκογενείας, ἦσαν φύσει ὀλιγωτέρας τοῦ ἀνδρὸς ἀντοχῆς;

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τί εἶδε τὸ Παρίσι τῆς μόδας καὶ τῆς πολυτελείας τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας δὲν λέγεται. Μία ἔκθεσις βασιλικῆς προικός, ἀπὸ ἐκείνας ὅπου σπανίως πλέον ἀπαντοῦν εἰς τὰς βασιλικὰς αὐλάς, συνεκέντρωσεν ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους χιλιάδας κόσμου καὶ ἰδίως γυναικῶν εἰς μίαν σειρὰν ἀπεράντων αἰθουσῶν, εἰς τὰς ὁποίας γιὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ προχωρήσῃ τις ἀπῃτεῖτο καὶ ὑπομονὴ καὶ ἡρωϊσμὸς σχεδόν.

Ἀλλ' ἡ Παρισινὲς ἀπήλαυσαν τὸ θέαμα αὐτὸ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, καὶ ἱκανοποιήθη ἐντελῶς ἡ αἰσθητική των ἀπὸ τὰ θαυμάσια πράγματα, τὰ ὁποῖα ἡ Παρισινὴ τέχνη καὶ ὁ πλοῦτος μιᾶς πριγκηπίσσης ἐπετέλεσαν. Ἠσθάνθησαν πρὸ τῶν πολυτίμων αὐτῶν καὶ ὡραίων πραγμάτων φρικιάσεις ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ ζήλειας. Καὶ ἐνῷ ἐθαύμαζαν, ἐφθονοῦσαν συγχρόνως τὴν προνομιοῦχον ὕπαρξιν, τὴν κάτοχον ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνεκτιμήτων θησαυρῶν. Ὁπωσδήποτε ἡ ἔκθεσις αὐτὴ ἐκολάκευσε τὴν τάσιν πρὸς τὴν πολυτέλειαν τῶν Παρισινῶν γυναικῶν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰς νέας ἰδέας τοῦ συρμοῦ. Διότι εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ ἀντιγράφῃ μία γυναῖκα, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, τὸ φόρεμα μιᾶς ὡραίας πριγκιπίσσης, τὸ ὁποῖον θὰ φορῇ τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ κάμῃ τὴν θριαμβευτικήν της εἴσοδον εἰς τὴν νέαν πατρίδα της, ἢ νὰ φέρῃ κρίσεις δι' αὐτὸ ἢ δι' ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα μιᾶς Βασιλικῆς Ὑψηλότητος.

Εἰς τὴν καρδιὰν μιᾶς γυναικὸς κρύπτεται πάντοτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον μία μεγάλη δόσις περιεργείας καὶ θαυμασμοῦ διὰ τὰς ὡραίας τουαλέτας. Καὶ φορέματα, ἐπανωφόρια, καπέλλα, γουναρικὰ καὶ κοσμήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς ἑξακοσίας χιλιάδας δραχμὰς, φυσικὸν ἦτο νὰ δημιουργήσουν τὸν θόρυβον, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη περὶ τοῦ ὀνόματος τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας Bonaparte, τῆς ἐπιδόξου σήμερον νύμφης τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὴν θαυμασίαν ἐν τούτοις ἔκθεσιν ἔλειψε τὸ ὡραιότερον φόρεμα, τὸ φόρεμα τὸ παρθενικὸν τοῦ γάμου, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Βασιλικὸς μνηστὴρ θὰ ὁδηγήσῃ τὴν μνηστήν του πρὸ τοῦ βωμοῦ. Ἡ πριγκήπισσα ἀπὸ λεπτὴν ἀβρότητα δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἔκθεσιν αὐτήν. Ἐν τούτοις τὸ ὕφασμα, τοὐλάχιστον πρὶν ραφῇ, ἐξετέθη διὰ μίαν ἡμέραν. Εἶναι ὅλο ἀργυροῦφαντον. Τὸ πέπλον δέ, ὡς ἐμάθαμεν, πλεγμένον ἀπὸ μαγικὰ χέρια εἶναι ἀπὸ ντανταέλα moline καὶ ἐστοίχισεν εἴκοσι χιλ. φράγκων. Ἐλέχθη μάλιστα ὅτι ἡ Βασιλικὴ Πριγκήπισσα ἐστενοχωρήθη πολύ, διότι πρὶν ἢ ζητηθῇ ἡ συγκατάθεσίς της τὸ συνδικάτον τῶν συρμῶν ἐξέθεσεν ὅλα τὰ ἀσπρόρρουχα καὶ τὰ θαυμάσια ὅπου θὰ στολίζουν τὸ σῶμά της, εἰς τὴν ἔκθεσιν αὐτήν. Ἤδη ἡ νέα πριγκήπισσα, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν σεμνότητα τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῆς χώρας εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ζήσῃ ἐπιθυμεῖ νὰ συμμορφωθῇ μὲ αὐτά. Ἠναγκάσθη δὲ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὴν ἀπαίτησιν τῆς ἐκθέσεως, κατόπιν τοῦ ἐπιχειρήματος τῶν ἐκθετῶν, οἱ ὁποῖοι, ἔμαθαν, ὡς λέγουν, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ συνήθεια τῆς ἐκθέσεως τῆς προικὸς τῆς νύμφης εἶναι ἀρχαιοτάτη.

Τὰ φορέματα τῆς πριγκηπίσσης Βοναπάρτη εἶναι ἐξῆντα ἐν ὅλῳ, ἐκ τῶν ὁποίων τριάντα εἶναι decolletées. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἄσπρα, ἀπὸ ἀβρότητα, ὡς λέγουν, πρὸς τὴν Βασιλικὴν πενθεράν, ἡ ὁποία προτιμᾷ τὸ λευκὸν χρῶμα καὶ εἰς τὸ πένθος ἀκόμη. Ἐπίσης ὑπερβολικὴ ἀβρότης πρὸς τὴν ὡραίαν καὶ κλασικὴν γῆν, τὴν νέαν τῆς πριγκηπίσσης πατρίδα, ὑπηγόρευσε τὸν ἀρχαιοπρεπῆ τύπον ὅλων αὐτῶν τῶν θαυμασίων φορεμάτων. Ὁ ἀρχαῖος χιτών, οἱ πέπλοι, τὰ ἐπώμια, αἱ θαυμάσιαι πτυχώσεις, οἱ μαιανδρικοὶ στολισμοὶ καὶ τὰ ἀπὸ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα καὶ ἀγγεῖα παρμένα σχέδια ἀποτελοῦν τὸν ἐπικρατοῦντα τύπον τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὰ φορέματα αὐτά.

Κατ' εὐτυχῆ δὲ σύμπτωσιν ὁ συρμὸς ἐν γένει ἐφέτος φέρεται πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν ρυθμόν, καὶ τὰ Empire ἀκόμη τείνουν εἰς τὴν γραμμὴν καὶ τὰς πτυχὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ σχήματος. Δι' αὐτὸ καὶ τὰ πολυτελέστερα ἀπὸ τὰ φορέματα τῆς νύμφης εἶναι ἐντελῶς Ἑλληνικοῦ ρυθμοῦ. Ἕνα, τὸ πολυτιμότερον ἀπὸ ὅλα, ἔχει καὶ τὰ Ἑλληνικὰ ἀκόμη χρώματα. Εἶναι ἀπὸ crêpe de Chine bleu μὲ δεύτερον φόρεμα ἀπὸ λευκὸν ἀτλάζι, τὸ ὁποῖον σχηματίζει οὕτως εἰπεῖν χιτῶνα. Τὸ ὅλον εἶναι κεντημένον ἀπὸ μαιάνδρους, ἀπὸ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια. Τὸ ἄλλο ἀπὸ ἄσπρο ἀτλάζι, σχήματος Empire στολίζεται μὲ medaillons ἀπὸ ἀληθινὴν ντανταέλαν, κεντημένην μὲ διαμάντια.. Καὶ τὸ τρίτον ἐπίσης ἀπὸ ἄσπρο ἀτλάζι, μὲ μποῦστο ἀπὸ παλαιὰ ντανταέλα cluny ἀσημένια, καθὼς καὶ τὸ κάτω ἄκρον τῆς φούστας. Τὸ ὅλον στολισμένον ἐπίσης ἀπὸ διαμάντια.

Μεταξὺ τῶν ἐπανωφορίων της ὑπάρχει ἕνα τοῦ χοροῦ ἀπὸ βελοῦδο ἄσπρο μὲ πλατειὲς χρυσὲς γραμμὲς στολισμένον μὲ ἀρχαίας ντανταέλας alençon καὶ ὅλο φοδραρισμένον μὲ ἀνεκτίμητον λευκὴν γούναν. Αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος Βασιλικῆς ἀλουργίδος, τὴν ὁποίαν ἡ Βασιλικὴ νύμφη θὰ φέρῃ ἴσως κατὰ τὴν πρώτην ἐπίσημον ἔξοδόν της μετὰ τοῦ γαμβροῦ.

Τριάντα ὑποκαμισάκια, λεπτότερα καὶ ὡραιότερα τὰ μὲν ἀπὸ τὰ δέ, ἀπὸ λεπτὲς ντανταέλες irlandes, ἀπὸ valenciennes, ἀπὸ ἀφροὺς λεπτότητος καὶ πολυτελείας, περιουσία ὁλόκληρος.

Διηγοῦνται ὅτι ὅταν ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος εἶδεν ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, εἶπεν, ἀστειζόμενος, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη διὰ νὰ χωρέσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα. (Σ. Σ. Δὲν τὸ πιστεύομεν νὰ ἐλέχθη παρόμοιόν τι ἀπὸ τὸν ὑπερήφανον Ἕλληνα βασιλόπαιδα).

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι κἄποια μοῖρα καλὴ παρεστάθη εἰς τὴνγέννησιν τῆς νέας πριγκηπίσσης, ὄχι διότι ἔχει ἐξῆνταφορέματα καὶ ἀλουργίδας καὶ πολύτιμα κοσμήματα, ἀλλὰ διότι εὗρε τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν ἔρωτα ἑνὸς θαυμασίου καὶ ὡραίου πρίγκηπος, ὁ ὁποῖος τῆς ὑπόσχεται τὴν ζωὴν πολὺ εὐτυχῆ.

Παριζιανὴ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

ΤΥΦΟΕΙΔΗΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Α'.

Ὁ ὅρος τυφοειδὴς παράγεται ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως τυφός, ἥτις σημαίνει νάρκην. Πράγματι ἡ γενικὴ ἔκλυσις τῶν δυνάμεων καὶ ἡ κατάπτωσις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἅτινα ἐκδηλοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πυρετοῦ τούτου, δίδουσι πολλάκις εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἀσθενοῦς τὴν ἔκφρασιν τῆς νάρκης.

Ὁ μέγας χημικὸς A. Gautier ἀνεκάλυψεν ἐντὸς τῶν ὀργανικῶν ἱστῶν τοξίνας, αἵτινες εἰσερχόμεναι εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὑψοῦσι τὴν θερμοκρασίαν, τοῦτέστι παράγουσι τὸν πυρετόν. Εἰς τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν ἡ ἀρχικὴ ἕδρα τῆς νόσου ἑδράζει εἰς τὰ ἔντερα, τῶν ὁποίων ἀλλοιωθεῖσα ἡ ἀπορροφητικὴ ἐπιφάνεια ἀπορροφᾷ τὰς τοξίνας ταύτας αἵτινες μεταδίδονται εἶτα εἰς τὸν ὀργανισμόν.

Ἐν φυσιολογικῇ καταστάσει ὁ βλεννοῦμὴν τῶν ἐντέρων ὁ τόσον καλῶς διατεθειμένος ὅπως ἀπορροφᾷ τὰς ρευστοποιηθείσας τροφὰς ἀντιτάσσει φραγμὸν ἀνυπέρβλητον εἰς τὴν ἐκχώρησιν τῶν σηπτικῶν προϊόντων. Ὅτε ὅμως ἐν αὐτῷ ὑφίστανται ῥήγματα, αἱ ἀποσυντεθεῖσαι οὐσίαι διηθοῦνται δι' αὐτῶν βραδέως καὶ οὕτω εἰσχωροῦσιν εἰς τὰ αἱμοφόρα καὶ λυμφατικὰ ἀγγεῖα.

Γερμανὸς βακτηριολόγος ὀνόματι Eberth ἀνεκάλυψεν ἐν τοῖς ὀργάνοις τῶν ἀσθενούντων ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ εἰδικὴν μικρόβιον (βάκυλλον) ὅπερ εὑρίσκεται ἐπίσης εἰς τὰ μεμολυσμένα ὕδατα. Ὁ βάκυλλος οὗτος τοῦ Eberth εἶναι τὸ βακτηρίδιον τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ἡ μετάδοσις δὲ τοῦ τυφοειδοῦς διὰ τοῦ ὕδατος εἶναι λίαν παραδεδεγμένη. Ἡ μόλυνσις μεταδίδεται εἰς τοὺς ἱστοὺς καὶ εἰς πάντα τὰ ὄργανα. Αἱ τοξίναι, ἀπορροφηθεῖσαι διὰ τῆς νοσηρᾶς ἐπιφανείας τῶν ἐντέρων καὶ παρασκευασθεῖσαι ἐν τοῖς ἱστοῖς ὑπὸ τοῦ βακύλλου τοῦ Eberth, μεταφέρονται πανταχοῦ διὰ τοῦ αἵματος καὶ συγχρόνως, ἐν ᾧ αὐξάνει τὰς ἐσωτερικὰς καύσεις, ἀνυψοῖ τὴν θερμοκρασίαν, ἐπιφέρει διαφόρους λειτουργικὰς διαταραχὰς εἰς τὸ νευρικὸν συστημα, εἰς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πνεύμονας.

Τούτων τεθέντων, θέλομεν ἐννοήσει κάλλιον τὴν ἀλληλουχίαν τῶν φαινομένων, ἅτινα ἐκτυλίσσονται κατὰ τὴν ἀναπτυξιν τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Ὁ ἀσθενὴς δὲν περιέρχεται ἀμέσως εἰς βαρεῖαν κατάστασιν. Κατ' ἀρχὰς αἰσθάνεται κόπωσιν, βαδίζει ὡς κεκοπιακώς, αἰσθάνεται ἀδυναμίαν, τρώγει ἄνευ ὀρέξεως καί, ἐὰν τὸν προτρέψωμεν εἰς τοῦτο, καταλαμβάνεται ὑπὸ μικρῶν ὑψώσεων θερμοκρασίας, αἵτινες διαρκοῦσιν ὀλίγας ὥρας, καθ' ἃς αἱ χεῖρες καὶ τὸ μέτωπον καίουσι.

Δὲν ἔχει διάθεσιν δι' οὐδεμίαν διασκέδασιν καὶ καθίσταται ἀδέξιος διὰ πᾶσαν ἐργασίαν διανοητικήν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς εἶναι ἀνήσυχος, ὁ ὕπνος του διαταράσσεται ὑπὸ ἐφιάλτου. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἡ ἀδυναμία του αὐξάνει, ὁ πυρετὸς ὅστις ἐπήρχετο κατ' ἀρχὰς κατὰ παροξυσμοὺς καθίστατκι συνεχὴς καὶ ὁ ἀσθενὴς ἀδυνατεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν κλίνην του. Ἡ θερμοκρασία αὐτοῦ ποικίλει μεταξὺ 39° καὶ 39° 5 καὶ μάλιστα 40° εἶναι δὲ ἐπάναγκες νὰ σημειοῦται ἡ θερμοκρασία τὴν πρωΐαν καὶ ἑσπέραν διότι μᾶς παρέχει πολυτιμοτάτην βοήθειαν ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου. Ἅμα ὁ πυρετὸς φθάσει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ἡ ἀδυναμία φθάνει μέχρι ἐκλύσεως, τὸ δὲ πρόσωπον παρουσιάζει μεγίστην ἀπάθειαν. Πλειστάκις παρατηρεῖται ἐπίσταξις, ὁτὲ μὲν κατὰ σταγόνας, ἄλλοτε δὲ ἄφθονος καὶ ἐπανειλημμένη. Οἱ ἐνήλικες παραπονοῦνται διὰ κεφαλαλγίαν ἔντονον. Τὸ πρόσωπον παρουσιάζει μεγίστην ἀδυναμίαν. Ἡ γλῶσσα δεικνύει ἐπίχρισμα λεπτὸν ἐν τῷ μέσῳ, εἶναι δὲ ἐρυθρὰ κατὰ τὰ ἄκρα καὶ τὴν κορυφήν. Ἡ ὄρεξις ἀπόλλυται, ἀλλ' ἡ δίψα εἶναι ἄσβεστος ἐν σχέσει πρὸς τὸν πυρετὸν καὶ ὁ ἀσθενὴς ζητεῖ νὰ πίνῃ ἀκαταπαύστως. Ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται ὀλίγον, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καθίστανται συχνοί, καθὼς καὶ ὁ σφυγμός. Πολλάκις οἱ ἀσθενεῖς παραπονοῦνται διὰ πόνον τῆς κοιλίας ἐδράζοντα εἰς τὸ δεξιὸν αὐτῆς μέρος.

Ἀποκαλύπτοντες τὴν κοιλίαν, παρατηροῦμεν αὐτὴν ὀλίγον διατεταμένην καὶ μετεωρισμένην, ὡς καὶ εὐαίσθητον τῇ πιέσει. Τὰ ἐπώδυνα ταῦτα φαινόμενα ἐξηγοῦνται ὡς ἐκ τῆς φλεγμονῆς τῆς ὅλως εἰδικῆς ἥτις ἀνκπτύσσεται εἰς τὰ λεπτὰ ἔντερα. Συνήθως οἱ ἀσθενεῖς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἔχουσι πολλὰς κενώσεις καθ' ἑκάστην δυσόσμους. Ἐνίοτε ὅμως δυνατὸν νὰ εἶναι δυσκοίλιοι.

Πάντες οἱ μῦς χάνουσι τὴν ἐλαστικότητά των καὶ αἱ κινήσεις τὸ εὔρυθμον αὐτῶν. Ὅτε ὁ ἀσθενὴς δοκιμάσει νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης του αἰσθάνεται ἀδυναμίαν, ζάλην. Ἐὰν τὸν ἐγείρωσιν ὄρθιον, ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ ζάλης αἰσθάνεται συριγμοὺς καὶ βοὴν κατὰ τὰ ὦτα.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἐπιμένει ἡ ἰδία κατὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς νόσου, ἡ θερμοκρασία ὡς εἴπομεν ἀνέρχεται εἰς 39° 5 καὶ τὴν ἑσπέραν 40°. Συχνάκις ὑπερβαίνει καὶ αὐτὸν τὸν βαθμόν. Αἱ νευρικαὶ διαταραχαὶ συνίστανται εἰς ὑπνηλίαν σχεδὸν ἐξακολουθητικήν, εἰς διέγερσιν ἐγκεφαλικήν, μὲ ψευδαισθήσεις καὶ ὀλίγον παραλήρημα. Ὁ ἀσθενής, ἀπαλλασσόμενος τοῦ ἐφιάλτου, εἶναι ἀναίσθητος ἐπί τινας στιγμὰς καὶ δὲν ἀναγνωρίζει τὰ πρόσωπα τὰ περιστοιχοῦντα αὐτόν.

Ἡ δευτέρα ἑβδομὰς τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ χαρακτηρίζεται διὰ τῆς ἐξακολουθήσεως ὅλων τῶν προηγουμένων φαινομένων, ἅτινα ὅμως παρουσιάζονται μὲ μεγαλειτέραν ἔντασιν.

Ἡ θερμοκρασία ποικίλει μεταξὺ 39° καὶ 40° κατερχομένη ὀλίγον πρὸς τὴν πρωΐαν. Ἡ ἀδυναμία καθίσταται ἐντονωτέρα. Ὁ ἀσθενὴς κεῖται ὕπτιος, ἀνίκανος σχεδὸν νὰ κινεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἔχει ὕφος ἀφῃρημένον, καὶ ὅτε τῷ ἀποτείνομεν τὸν λόγον φαίνεται ὡς νὰ διακόπτεται ἀπὸ ὄνειρον. Ἀποκρίνεται δὲ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας συντόμως καὶ διακεκομμένως.

Ἡ ὁμιλία του δυσχεραίνεται ὡς ἐκ τῆς τρομώδους κινήσεως τῶν χειλέων καὶ προπάντων ἐκ τῆς ξηρασίας τῆς γλώσσης, ἥτις φαίνεται ὡς νὰ εἶναι προσκεκολλημένη ἐν τῇ ὑπερῴᾳ. Ὁ ἀσθενὴς λησμονεῖ νὰ πίνῃ διὰ τοῦτο οἱ ὀδόντες καὶ τὰ χείλη του ἐπικαλύπτονται ὑπὸ ἐπιχρίσματος πυκνοῦ ὡς καὶ ὑπὸ ἐφελκίδων. Πάντα ταῦτα τὰ μέρη ὀφείλομεν νὰ καθαρίζωμεν καὶ διατηρῶμεν ὑγρὰ διὰ πλύσεως δι' ἀντισηπτικῆς τινος διαλύσεως. Οἱ μυκτῆρές του ἐπίσης εἶναι πεπληρωμένοι ὑπὸ λεπτῆς τινος κόνεως.

Ἡ ἀναπνοή του εἶναι βαθεῖα καὶ συχνή. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἐπίσης συχνοί, ἀλλ' ἐκδηλοῦνται ὑπὸ σφυγμοῦ ἀσθενοῦς, διότι ὁ καρδιακὸς μῦς συμμετέχει τῆς γενικῆς μολύνσεως.

Ἡ κοιλία προεξέχει καὶ εἶναι ἐλαφρῶς μετεωρισμένη. Ὅτε δὲ παρατηρήσωμεν τὸ δέρμα αὐτῆς θέλομεν διακρίνει ἐπ' αὐτοῦ μικρὰς κηλίδας ἐρυθρὰς μεγέθους φακῆς. Ὀνομάζομεν δὲ αὐτὰς ροδόχρους φακοειδεῖς κηλίδας. Ἡ ἐξάνθησις αὕτη σπανίως εἶναι πυκνή, ἀλλ' ὅμως εἶναι σημεῖον λίαν χαρακτηριστικὸν τῆς ἀσθενείας, ἐὰν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εὑρισκόμεθα ἐν ἀμφιβολίᾳ. Πᾶσαι αἱ κινήσεις τοῦ ἀσθενοῦς ἐκτελοῦνται κακῶς. Ἀδυνατεῖ νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης. Ἐὰν δοκιμάσῃ νὰ φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα ἀδυνατεῖ, καθότι αὕτη καταλαμβάνεται ὑπὸ κινήσεως τρομώδους.

Κατὰ τὴν πορείαν τῆς τρίτης ἑβδομάδος, ἐὰν ἡ ἔκβασις εἶναι εὐνοϊκή, ὅλαι αἱ ἀνωτέρω περιγραφεῖσαι διαταραχαὶ ἄρχονται βελτιούμεναι. Ὁ πυρετὸς κατέρχεται κατὰ ἕνα βαθμὸν τὴν πρωΐαν, εἶτα κατὰ δύο, ὁ σφυγμὸς ἐπιβραδύνεται. Αἱ νύκτες διέρχονται ἡσυχώτεραι, ὕπνος ἀναπαυτικὸς ἀντικαθίστᾳ τὴν ἀϋπνίαν καὶ τὰ ὄνειρα τὰ μέχρι τοῦδε διαταράξαντα τὸν ὕπνον τοῦ ἀσθενοῦς ἐκλείπουσιν. Ἡ φυσιογνωμία λαμβάνει τὴν πρώτην αὐτῆς ἔκφρασιν καὶ ὁ ἄρρωστος ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ πρόσωπα καὶ ἀντικείμενα ἅτινα τὸν περιστοιχίζουσι. Ἡ γλῶσσα τὰ χείλη ἀναλαμβάνουσι τὴν ροδίνην αὐτῶν χροιὰν καὶ ἡ ὄρεξις ἐπέρχεται ἀκατάσχετος. Οὕτω προαναγγέλεται ἡ ἀνάρρωσις.

Ἀνθὴ Βασιλειάδου ἰατρὸς

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Ἀλλ' ἦτο κἂν ἔρως ὅ,τι ἠσθάνετο διὰ τὴν Ἀμάλιαν; καὶ εὕζευρεν ὡς τώρα ἀκριβῶς τί εἶναι ἔρως; ὡς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὁ ἔρως τοῦ ἐφαίνετο μία τρέλλα, μία ψύχωσις, ὡς κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ὑποτάσσεται οὔτε εἰς τὴν λογικὴν, οὔτε εἰς τὴν θέλησιν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον κάμνει τὸν ἄνθρωπον πολὺ εὐτυχῆ καὶ πολὺ δυστυχῆ συγχρόνως, Μία ἕλξις τέλος ποῦ φέρει ἀκατάσχετον ἕνα ἄνδρα πρὸς μίαν γυναῖκα, καὶ μίαν γυναῖκα πρὸς ἕνα ἄνδρα καὶ ὅταν ἀκόμη τίποτε δὲν ἔχουν κοινὸν καὶ συγγενὲς εἰς χαρακτῆρα καὶ μόρφωσιν καὶ ἀνατροφήν.

Ἀλλ' αὐτὸς εἶχεν αἰσθανθῆ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ διὰ τὴν

Ἀμάλιαν ἢ καὶ γιὰ καμμίαν ἄλλην ἀπὸ τὰ πολλὰ ὡς τώρα κορίτσια ὅπου εἶχε γνωρίσει. Ἔκαμεν ἀνακεφαλαίωσιν ὅλων τῶν συμπαθειῶν του καὶ τῶν φλέρτ· ἔζησε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ τελευταῖα τέσσαρα-πέντε χρόνια τῆς ζωῆς του, ὡς ἐφήβου, ἐξαναπέρασε μὲ τὴν φαντασίαν του ὅλην τὴν ἐρωτικήν του, ἀλληλογραφίαν καὶ μὲ μαθητρίας σχολείων καὶ μὲ μοδιστροῦλες, καὶ μὲ κάθε εἴδους γυναῖκας καὶ ἐπείσθη, ὅτι ὡς τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν εἶχεν ἐρωτευθῆ, δὲν εἶχε πραγματικῶς ἀγαπήσει. Ἡ Ἀμάλια τοῦ ἤρεσε, τοῦ ἦτο συμπαθὴς, τὸν διεσκέδαζε, ἀλλὰ βεβαιότατα δὲν τοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει ὡς τὴν στιγμὴν τσὶλάχιστον αὐτὴν ἔρωτα σοβαρόν, δὲν ὑπῆρχε μεταξύ των ἡ ἕλξις ἐκείνη ποῦ ἑνώνει γιὰ ζωὴν καὶ γιὰ θάνατον ἕνα ἄνδρα μὲ μίαν γυναῖκα.

Ἕνα μῆνα τώρα εἶχε πάρει τὴν συνήθειαν νὰ τὴν βλέπῃ κάθε ἡμέραν, νὰ τὴν ἀκούῃ νὰ ἀστεΐζεται, νὰ γελᾷ, νὰ περιπαίζῃ, νὰ διασκεδάζῃ, νὰ λέγῃ πολὺ νόστιμα διάφορες ἀνοησίες, νὰ μὴ κρύπτῃ τίποτε, οὔτε τὰς κακὰς ἀκόμη σκέψεις της, νὰ ἦναι τέλος ἐντελῶς ἀλλοιώτικη ἀπὸ ὅλες τὴς ἄλλες γυναῖκες ποῦ ἐγνώριζε.

Μόλις τὸ περασμένο βράδυ γιὰ πρώτη φορὰ, ὅταν ἐκάθισε εἰς τὸ πιάνο καὶ ἔπαιξε μὲ τόσον αἴσθημα καὶ μὲ τόσον πάθος τοῦ ἐφάνηκεν, ἀντελήφθη ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν ἐκεῖνο τὸ τόσον ἐλαφρὸ καὶ ἐπιπόλαιο ἐκρύπτετο μιὰ καρδιὰ θερμὴ, γεμάτη ἀπὸ αἴσθημα, ἀπὸ τρυφερότητα. Κὶ τότε τὴν ἐσύγκρινε μὲ τὸ ἄψυχο πλάσμα, τὴν ἐξαδέλφη του τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο, ὅτι οἱ ἰδικοὶ τοῦ ἑτοίμαζαν, τοῦ προώριζαν διὰ σύζυγον.

Ὁ φόβος του δ' ἀκριβῶς μήπως τὸν παρασύρουν οἱ Παράλη εἰς τὰ σχεδιά των, ἀλλὰ καὶ ἡ συγκίνησις ποῦ εἶχεν αἰσθανθῆ τὸ βραδυ ἐκεῖνο, καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ πεισθῇ περὶ τῆς αἰσθηματικότητος τῆς κόρης, τὸν ἔκαμεν ἔπειτα, ὅταν εὑρέθησαν μόνοι νὰ τῆς κάμῃ τὴν πρότασιν ποῦ τῆς ἔκαμε. Καὶ τὴν ὁποίαν, ἀφοῦ ἐκείνη τότε ἀντίκρουσε, μετὰ εἴκοσι τέσσαρες μόλις ὥρας ἐδέχετο, εὐχαριστημένη, εὐτυχής, ὡς νὰ ἀπεφάσιζεν, ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι θὰ ἠμποροῦσε καὶ νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Στέφα καὶ νὰ ἀγαπηθῇ ἀπὸ αὐτόν.

Αὐτὴ ἦτο ἡ ἱστορία του μὲ τὴν Ἀμάλιαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἔβλεπεν ὡς τώρα οὔτε ἴχνος ἔρωτος.

Ἀλλὰ τότε γιατὶ νὰ βιασθῇ νὰ δεσμεύσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἐνῷ ἦτο τόσο νέος ἀκόμη. Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ὁ νέος ἀπεκοιμήθη καὶ ἦτο ἀργὰ προχωρημένη ἡ ἡμέρα ὅταν ἐξύπνισε, ἢ μᾶλλον ὅταν δύω δυνατὰ κτυπήματα εἰς τὴν πόρτα του τὸν ἐξύπνησαν.

Ἦτο ἡ Ἀμάλια μαζὴ μὲ τὸν γέροντα ἰατρόν, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν ἀπ' ἔξω καὶ νὰ τὸν περιπαίζουν γιὰ τὴν τεμπελιά του. Ὁ Στέφας ἐσηκώθη, ἐνδύθη ὅσον ἠμπόρεσε γληγωρότερα καὶ ἔτρεξε κάτω εἰς μίαν ταράτσαν, κλεισμένην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη μὲ τζάμια, καὶ στολισμένην ὅλην ἀπὸ θαυμάσια φυτὰ καὶ ἄνθη, ὅπου ἦτο μαζεμένοι ὅλοι καὶ τὸν ἐπερίμεναν γιὰ τὸν καφέ.

Μπράβο σου, Κύριε, εἶπεν ἡ Ἀμάλια. Νὰ κάμῃς ὅλους νὰ σὲ περιμένουν. Ἀκόμη καὶ τὴν καϋμένη τὴν Ἄννα, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν ἔχει φάει τίποτε ἀπὸ χθὲς τὸ μεσημέρι. Πραγματικῶς ἡ Ἄννα ἐκάθητο κοντὰ μὲ τὴν Μίνα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ταράτζας καὶ ἐκοκίνισεν ὅλη, ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομά της καὶ ἠσθάνθη τὸ βλέμμα τοῦ Στέφα νὰ στρέφεται πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ νέος, ἂν δὲν ἐκοκκίνισεν, ἠσθάνθη ὅμως τὴν καρδιά του νὰ κτυπᾷ μὲ ὁρμήν, εὐθὺς ποῦ ἀντίκρυσε τὸ βλέμμα τοῦ πτωχοῦ κοριτσιοῦ, νὰ γίνεται φωτεινὸ καὶ ζωογόνο καὶ νὰ στρέφεται πρὸς αὐτὸν μὲ κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μόνον εὐγνωμοσύνη.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἔρως, τοῦ ἐφάνη ὡς νὰ τοῦ ἐψιθύριζε κάποιος. Καὶ μία μεγάλη λύπη τὸν ἐκυρίευσε. Ἐπλησίασεν ἐν τούτοις πρῶτα εἰς τὴν μητέρα του καὶ εἰς τὸν γιατρό, τοὺς ἐζήτησε συγγνώμην γιατὶ ἄργησε νὰ κατεβῇ, ἐπλησίασεν ἔπειτα τὴν Ἀμάλια, εἰς τὴν ὁποίαν παρεπονέθη, διότι δὲν ἠμπόδισε τοὺς ἄλλους νὰ τὸν περιμένουν καὶ πρὸ πάντων διότι δὲν ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἄρρωστη νὰ πάρῃ τοὐλάχιστον ἕνα ποτῆρι γάλα.

Δὲν παραδέχεται ὅτι εἶναι ἄρρωστη, ἀλλ' ὅτι οὔτε ἦτο χθές, εἶπε σιγανὰ ἡ Ἀμάλια. Φαίνεται ὅτι τὴν διέταξες νὰ γίνῃ καλά, ὅταν τῆς ἐπέβαλες νὰ κοιμηθῇ, καὶ αὐτὴ τώρα μᾶς ἐδήλωσεν ὅτι εἶναι πολὺ καλά. ὅτι ἐννοεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ μαθήματά της μὲ τὴν Μίνα, καὶ τὰ καθήκοντά της ἐν γένει. Καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τὸ πρωΐ τὰ χρώματά της εἶναι καλλίτερα καὶ ἀπὸ χθὲς ἀκόμη, ἀναβαίνει καὶ κατεβαίνει τὴς σκάλες μὲ ζωηρότητα, εἶναι εὔθυμη, εὐχαριστημένη καὶ μόνον ἐφαίνετο ἀνήσυχη, ὅταν ἔμαθεν ὅτι δὲν εἴχες ξυπνήσει ἀκόμη.

Μήπως εἶναι ἄρρωστος, μοῦ εἶπε. Δὲν ἐρωτᾶτε, κυρία Ἀμάλια: Καὶ τότε ἦλθα καὶ σοῦ ἐκτύπησα. Καὶ ξέρεις, Στέφα, εἶπεν ἡ Ἀμάλια ἀφοῦ ἐπῆρε τὸν καφέ της καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ταράτσας, μὴν κάμῃς λόγον εἰς κανένα ἀκόμη γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας μας. Εἰς τὸν γιατρὸ εἴπαμεν ὅτι ἦσαν ἀστεῖα, ὅσα ἐλέχθησαν χθές. Ἂς ἀφήσωμεν νὰ ὡριμάσῃ πρῶτα μεταξύ μας ἡ ἰδέα αὐτή, νὰ καταλάβωμεν καλὰ ὅτι ὁ ἕνας ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν ἄλλον εὐτυχῆ, νὰ ἀγαπηθοῦμεν πολὺ πολὺ καὶ τρελλά, τρελλὰ καὶ τότε . . . Καὶ ἡ Ἀμαλία ἐκοκίνισεν, ὅταν εἶπε τὰ τελευταῖα λόγια καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν τί θὰ ἔλεγεν ὁ Στέφας.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐσιώπησε καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀνήσυχος. Ἴσως, ἐσκέφθη, ἡ Ἄννα διηγήθη τὴν χθεσινὴν σκηνήν, ἴσως μὲ ἤκουσαν τὴν νύκτα καὶ μὲ ὑποπτεύθησαν.

Καὶ ταραγμένος, δυστυχής, ὡς ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὑποπτεύονται καὶ θεωροῦν ἀνάξιον ἐμπιστοσύνης ἀπήντησεν εἰς τὴν Ἀμάλιαν. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις καὶ ὅπως θέλῃς.

Ἀλλ' ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ καϋμένη ἡ Ἄννα ἐχλώμιασε καὶ παρηκολούθει μὲ ἀγωνίαν τὴν συνομιλίαν των, τὴν ἐφώναξε κοντά της. Βλέπεις, εἶπεν εἰς τὸν Στέφα, ὅτι πραγματικῶς εἶναι ἐντελῶς καλὰ καὶ ὅτι ἡ Κηφισσιὰ ἐθαυματούργησε . . .

Καλὴ μέρα, κυρία Ἄννα, εἶπεν ὁ Στέφας, ὁ ὁποῖος καὶ πάλιν ἠσθάνθη κάποιαν στενοχωρίαν, ἀλλὰ καὶ κάποιον θαυμασμόν . . . Πολὺ καλά, βέβαια. Καὶ μὲ πολὺ ὡραῖα χρώματα. Ἀλλὰ καὶ πολὺ ἄτακτη, ἀφοῦ δὲν ἔφαγεν ὡς τώρα,

Καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸν καθηγητήν του: Κύριε Καθηγητά, εἶπε, δὲν εἶσθε ἀρκετὰ αὐστηρὸς μὲ τοὺς ἀρρώστους σας.

Αὐστηρός, αὐστηρός! Μήπως ἤξερα ὅτι δὲν εἶχε πιεῖ κἂν ἕνα ποτῆρι γάλα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ μανθάνω. Καί, παρακαλῶ, ἐπρόσθεσεν: ὅλοι θὰ προγευματίσωμεν καλὰ καὶ τακτικὰ μὲ γάλα καὶ αὐγά, καὶ κἄτι κρύο πουλὶ ποῦ ἔμεινεν ἀπὸ χθὲς καὶ ὄχι μὲ φλυτζανάκια μαύρους καφφέδες, ὅπως βλέπω τὰς κυρίας νὰ κάνουν. Καὶ πρὶν ἀκόμη νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ἐπαρουσιάσθη ὁ ὑπηρέτης του μὲ ἕνα δίσκον γεμάτον ἀπὸ διάφορα ὀρεκτικὰ καὶ αὐγὰ βρασμένα καὶ γλυκὰ τοῦ ποτηριοῦ καὶ ὡραίες φράουλες, κομμένες τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν κῆπον.

Ἐμπρός, εἶπεν ὁ γιατρός, ὅλοι εἰς τὰς θέσεις σας. Ἔτσι προγευματίζουν εἰς τὴν ἐξοχήν. Θὰ φᾶμε καὶ ἔπειτα θὰ κάμωμεν ἕνα περίπατον εἰς τὸ δάσος. Δὲν ἤλθαμε βέβαια ἐδῶ γιὰ νὰ καθήμεθα κλεισμένοι μέσα. Ἐμπρός, μικρούλα μου, ἐδῶ κοντά μου, νὰ σὲ προσέχω, νὰ ἰδῶ τί θὰ φάγῃς. Ὁ καθηγητής σου τῶν μαθηματικῶν δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ ἕως ἐδῶ· καὶ ἔβαλε τὴν Ἄνναν νὰ καθίσῃ ἀριστερά του, ἐνῷ δεξιά του ἐκάθητο ἡ κ. Μοῖρα.

Ἐδῶ δὲν ἔχει ἐτικέτες, εἶπεν ὁ γιατρός. Ὁ καθένας θὰ κάθεται ὅπου θέλει καὶ θὰ κάνῃ ὅτι θέλει. Μόνον ἡ Ἄννα θὰ κάνῃ ὅ,τι θέλω ἐγώ, ἕως ὅτου νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά.

Ἡ Ἄννα ἐκοκκίνισε καὶ εἶπε σιγά, σιγά: Εἶμαι ἐντελῶς καλά, ὅπως ἤμουν πρὶν νὰ ἀρρωστήσω, καὶ ἔβλεπε τὸν Στέφα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοῦ εἰπῇ. Βλέπεις ὅτι κάμνεις θαύματα καὶ ὅτι μόνον μὲ τὰ καλά σου λόγια ἐγιατρεύθηκα ἐντελῶς.

Καλά, καλα, βέβαια, εἶπε ὁ γέρων ἰατρός, ἀλλὰ πρέπει νὰ δυναμώσουν τὰ ἐξηντλημένα νεῦρα σου, κορίτσι μου, καὶ νὰ ἀποκτήσῃς αἷμα καὶ δυνάμεις, γιὰ νὰ γίνῃς καλὰ γιὰ πάντα. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ καταπίνῃς τὴν ἡμέραν ἓξ αὐγά, θὰ πίνῃς γάλα ἀρκετό, θὰ τρώγῃς φροῦτα ὅσα θέλεις καὶ θὰ μένῃς εἰς τὸ ὕπαιθρον κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα πέντε ἓξ ὥρας.

Ἡ Ἄννα ἐκοκκίνησε καὶ ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ κἄτι, ἀλλ' ὁ γιατρὸς τὴν διέκοψε. Δι' ὅλα αὐτὰ τῆς εἶπε, θὰ φροντίσω ἐγώ. Ἀπὸ σήμερα εἶσαι εἰς τὴν ἰδικήν μου ὑπηρεσίαν. Θὰ μοῦ διαβάζῃς κάθε ἡμέραν τὴς ἐφημερίδες καὶ θὰ ἐπιβλέπῃς ἐδῶ τὸν κῆπον καὶ τὸ σπῆτι. Ἐγὼ τὸ καλοκαῖρι αὐτὸ θὰ τὸ περάσω ἐδῶ, διὰ νὰ τακτοποιήσω τὸ βιβλίον μου διὰ τὴν σχολικὴν σχολαστικότητα καὶ θὰ μοῦ εἶσαι πολύτιμος διὰ τὰς πληροφορίας τῶν ὁποίων ἔχω ἀνάγκην.

Ἡ κ. Μοῖρα μοῦ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἂν ἐνοικιάζετο τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, θὰ τὸ 'νοίκιαζε γιὰ τὸ καλοκαῖρι. Λοιπὸν ἡ κυρία Μοῖρα θὰ 'νοικιάσῃ τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἔτσι δὲν θὰ χωρισθῆς ἀπὸ τοὺς φίλους σου καὶ θὰ εἴμεθα ὅλοι μαζῆ 'σὰν μία οἰκογένεια.

Καὶ τὸ δίπλωμά μου; εἶπεν ἡ Ἄννα, ἡ ὁποία ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρεύεται. Τὰς ἐξετάσεις μου ..

Ὁ γιατρὸς ἐθύμωσε. Αἴ! ὅταν ἐγὼ λέω κἄτι, πρέπει νὰ μὲ ὑπακούουν, εἶπε. Τὸ δίπλωμά σου.....Τί θὰ τὸ κάμῃς τὸ δίπλωμα;

Ἡ Ἄννα ἐβούρκωσε καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἡ Ἀμάλια ὅμως διέκοψε τὸ γιατρό. Πῶς τί θὰ τὸ κάμῃ; Δὲν θὰ μείνῃ βέβαια, γιατρέ, ὅλη της τὴ ζωὴ μαζῆ σας, γιὰ νὰ σᾶς διαβάζῃ ἐφημερίδες...

Καλά, καλά, εἶπεν ὁ Στέφας, τὸ δίπλωμα θὰ τὸ πάρῃ, ὅταν θὰ εἶναι ἐντελῶς, ἐντελῶς καλά.

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν συζήτησιν ἔπῆλθε κἄποια σιωπὴ καὶ ὅλοι ἐφαίνοντο νὰ ἐπρόσεχαν εἰς ὅ,τι ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν

Ἡ κ. Μοῖρα ἦτο σοβαρωτέρα ἀπὸ ὅλους καὶ ἐφαίνετο δυσαρεστημένη. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐννοοῦσεν ὅλες αὐτὲς τὴς φιλανθρωπίες καὶ δὲν τῆς ἄρεσε νὰ βλέπῃ τὸ πτωχοκόριτσο αὐτὸ νὰ ἀπασχολῇ ὅλους καὶ νὰ γίνεται τὸ κέντρον τῆς προσοχῆς τοῦ ἐνδιαφέροντος ὅλων. Αὐτὴ μάλιστα ἡ αἰφνιδία προσφορὰ τοῦ ἰατροῦ νὰ τὴν προσλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τῆς ἐφάνη ὀλίγον παράξενη. Ἀλλὰ καὶ τοῦ Στέφα τὸ ἐνδιαφέρον τὴν ἐπείραξε. Ἔλαβε λοιπὸν ὁριστικῶς πλέον τὴν ἀπόφασίν της. Αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὴν Ἄνναν ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΙ ΚΡΙΜΑ

Εἰς τὸ σαλόνι τῆς κ. Φλερῆ τὸ πλημμυρισμένο ἀπὸ ἄνθη καὶ φῶς, ὁ χορὸς εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀκμήν του. Ἡ μουσικὴ ἐσκόρπιζε γλυκεῖς ἤχους ἑνὸς συναρπαστικοῦ βάλς τοῦ Στράους καὶ ὅλοι οἱ χορευταὶ μὲ ζωηρότητα εἶχαν ριφθῆ εἰς τὴν ζάλην τοῦ χοροῦ.

Ἡ Λίνα Φάρμπου μία ἀπὸ τὴς ποιὸ χαριτωμένες κυρίες τῆς συναναστροφῆς, καθισμένη σὲ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα ἐκύτταζε μὲ τὰ περιπαθῆ της μάτια, τὰ ὁποῖα ἐσκίαζε κάποια μελαγχολία,τοὺς χορευτάς. Ἔρριπτε τὸ βαθύ της βλέμμα πότε εἰς τὸ ἕνα ζεῦγος, καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ φαίνεται εὐχαριστημένη ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ἑορτήν. Δὲν εἶχε διόλου ὄρεξι ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠθέλησε νὰ χορεύσῃ, παρ' ὅλας τὰς προσκλήσεις τῶν κυρίων, εἰς τοὺς ὁποίους ἤρεσκεν ὑπερβολικά, ἀλλὰ καὶ ἐπείσμωνε φοβερὰ τὸ ἀγέρωχον καὶ ἡ ὑπερηφάνειά της.

Εὐτυχῆς ὕπαρξις, ἔλεγαν οἱ πολλοί· ὕπαρξις μυστηριώδης, ἔλεγαν οἱ παρατηρηταὶ καὶ ψυχολόγοι, οἱ ὁποῖοι ὑπὸ τὴν συνήθη εὐθυμίαν καὶ ζωηρότητα τῆς Λίνας διέβλεπαν μυστικὴν μελαγχολίαν. Καὶ πράγματι ἡ εὐθυμία αὐτὴ ἦτο ὅλως φαινομενική.

Πολλάκις ἐγελοῦσε διὰ νὰ κρύψῃ μίαν ἀκράτητον ἐπιθυμίαν της νὰ κλαύσῃ. Εἰς μίαν τέτοιαν περίστασιν τὴν εὑρίσκαμεν αὐτὸ τὸ βράδυ, ποῦ καθισμένη σὲ μιὰ γωνία μὲ κάποια νωχέλεια ἐκύτταζε τὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν.

Εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ διὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ ὅμως ἔπληττε. Ὅλα τῆς ἐφαίνοντο γελοῖα, ὅλα ἄνοστα. Ἤκουε δίπλα της ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος ἐκάθιζε κοντὰ στὴν ντάμα του, μία ἀσχημη πολύφερνη, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε ὅτι εἶνε βασίλισσα τοῦ χοροῦ καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ψεύματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐκείνη ἐπίστευε καὶ ἐφαίνετο εὐτυχής. Τόσο δὲ ἀηδίασεν ἡ Λίνα, ποῦ δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἀφῆκε τὴν θέσιν της, διέσχισε τοὺς χορευτὰς καὶ ἐβγῆκεν ἔξω νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πολλοὶ κύριοι ὡδηγοῦσαν τὲς ντάμες των εἰς τὸ buffet διὰ νὰ τῆς προσφέρουν κἄτι. Ἡ Λίνα ἔρριψε ἕνα βλέμμα εἰς ὅλα τὰ ζεύγη καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤρε ὁ τι ἐζητοῦσεν, ἐπροχώρησε καὶ ἐστάθη εἰς τὴν πόρταν ἑνὸς μικροῦ σαλονιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς ἀναπαυτήριον.

Τὸ σαλονάκι αὐτὸ ἦτο ἔρημο ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ κόσμο, μόνον ἕνας νέος κύριος ἦτο ξαπλωμένος ἐπάνω σὲ μαλακὸ ντιβάνι καὶ ἐκάπνιζε. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ φαίνεται ὅτι ἐζητοῦσε ἡ νέα κόρη, διότι μόλις τὸ εἶδε ἀφῆκε ἐπιφώνημα εὐχαριστήσεως. Ἦτο ὁ Βίκτωρ Δαρκλῆς, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλιτέρους νέους, μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα. Καὶ ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐξετιμᾶτο πολύ, μολονότι δὲν ἐξέφευγε τὴν ζήλειαν μερικῶν καὶ τὰς κατακρίσεις των. Εὐθὺς καὶ εἰλικρινὴς πάντοτε, δὲν εἰμποροῦσε νὰ κολακεύσῃ, νὰ προσποιηθῇ καὶ νὰ κάμῃ πολλὰς ὑποκλίσεις ἐμπρὸς εἰς τὰς κυρίας· δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἐφιγουράριζε πολὺ εἰς τὸν γυναικεῖον κόσμον ὅπως ἄλλοι φίλοι του. Ἐν τούτοις αἱ ὀλίγαι ποῦ εἴξευραν νὰ κρίνουν, τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ καὶ ἐπεζητοῦσαν τὴν συναναστροφήν του. Μία ἀπὸ αὐτὰς ἦτο ἡ ἰδιότροπος Λίνα, ἡ ὁποία, μόλις τὸν ἐγνώρισε, ἐδείκνυε πάντοτε τὴν εἰς αὐτὸν προτίμησίν της εἰς ὅλες τὴς συντροφιές.

Εὕρισκε ὅτι ἐξεχώριζε ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ ὅτι ἐσυμφωνοῦσαν πολὺ αἱ ἰδέαι της μὲ τὰς ἰδικάς του· δι' αὐτὸ ἀγαποῦσε νὰ συζητῇ συχνὰ μὲ τὸν Βίκτωρα δι' ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ ζητήματα μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε διὰ κανένα ἄλλον. Τόσο περισσότερο συναναστρέφετο τὸν νέον, ὅσον ἔβλεπε τὸν θαυμασμόν του πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν μεγάλην του συμπάθειαν.

Ἐπεδίωκε λοιπὸν νὰ εὑρίσκεται μόνη μαζῆ του, ἰδίως ὅταν ἦτο δύσθυμος, μελαγχολική, ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κανεὶς δὲν εἰμποροῦσε εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν νὰ τὴν εὐθυμήσῃ, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ κἄπως, ἐκτὸς αὐτοῦ. Αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος ποῦ ἔδειξε τόση χαρά, ὅταν τὸν εἶδε μόνο 'στὸ ὄμορφο σαλονάκι, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ βρεθῇ 'στὴ στιγμὴ σιμά του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι της μὲ πολλὴν οἰκειότητα.

Τέλος πάντων, τοῦ εἶπε, σᾶς βρίσκω μόνο, ἔτσι ὅπως ἤθελα. Εἶμαι τόσο στενοχωρημένη ἀπόψε, τόσο νευρικὴ καὶ σᾶς ζητῶ γιὰ νὰ μοῦ δώσητε λίγη ὄρεξι, λίγη εὐθυμία.

Ἄχ! αὐτὴ ἡ ζωή τί ἄνοστη ποῦ εἶνε· δὲν μοῦ παρουσιάζει κανὲν θέλγητρον, πάντα τὰ ἴδια· ψευτιές, ὑποκρισίες, καὶ τίποτε περισσότερον.

Ὦ! σᾶς βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι εἶμαι πολὺ δυστυχὴς ποῦ δὲν μπορῶ νὰ εὐχαριστηθῶ ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι τῆς ἡλικίας μου.

Πῆτε μου σεῖς, ὁ ὁποῖος νομίζω ὅτι ἔχετε διαφορετικὰς ἰδέας τῶν ἄλλων, εὑρίσκετε πραγματικὴν εὐχαρίστησιν εἰς αὐτὰς τὰς συναναστροφάς; ἐὰν ναί, ἐξάπαντος τότε ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πὶ παράξενος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἔρωτα, δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Σκέφθηκε λίγο· ἔπειτα τὴν ἐκύτταξε καλὰ μὲ τὸ βαθύ του βλέμμα καὶ ἐπὶ τέλους εἶπε: Ναὶ καὶ ὄχι. Δηλαδὴ δεν εὐχαριστοῦμαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλ' ὑπάρχουν ὅμως στιγμαὶ ποῦ ἀπολαμβάνω καὶ ἀποζημιοῦμαι.

Ὑπάρχουν καὶ ἀπολαύσεις εἰς αὐτὴν τὴν ζωήν, πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῆτε αὐτό. Νὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχετε μεταβληθῆ· τὰ μάτια σας ἐκφράζουν εὐχαρίστησι, δὲν εἶσθε ὅπως πρίν. Ἂν ἐρωτήσετε ἐμένα τί αἰσθάνομαι, θὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι νοιώθω τὴν μεγαλητέρα χαρὰ τοῦ κόσμου.

Μπᾶ, εἶπεν ἡ Λίνα περιέργως, ἀλήθεια;

Ναί, δὲν ἀστεῖζομαι, εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ βρίσκομαι σιμά σας, ποῦ βλέπω τὰ φωτοβόλα αὐτὰ μάτια, ποῦ ἀκούω τὴ γλυκειὰ φωνή σας, τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴ μάγο ποῦ μὲ συγκινῇ καὶ μοῦ φέρει παλμοὺς στὴν καρδιά. Ἡ φωνή του ἔτρεμε καὶ δὲν εἰμπόρεσε περισσότερο νὰ προχωρήσῃ. Ἐσιώπησε καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ ἀγάπην.

Ἡ Λίνα εἰς τὴν ὁποίαν λίγο ἀποτόμως ἦλθεν ἡ ἀποκάλυψις αὐτή,ταράχθηκε καὶ αἰσθάνθηκε κἄποιον φόβον.

Μὲ ἕνα κίνημα βρέθηκε λίγο μακρύτερα τοῦ νέου καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ πολὺ τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν σοβαράν.

— Κύριε Δαρκλῆ ἀπόψε εἶσθε διαφορετικός,'φέρεσθε ἀλλοιώτικα μαζύ μου, μοῦ μιλεῖτε σὰν ἐρωτευμένος. Ὦ! θὰ εἶνε λυπηρὸν αὐτό, διότι ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι τίποτε, δὲν εἶμαι διόλου ἐρωτευμένη μαζύ σας. Εἶσθε γιὰ μένα ἕνας φίλος ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐνόμισα, ὅτι τὸ εἴχατε ἐννοήσῃ. Καὶ ἐσκηκώθη, ἔκαμε λίγα βήματα καὶ ἐκάθησε ἀπέναντί του ψυχρὰ τώρα, στενοχωρημένη κἄπως.

Τὰ λόγια αὐτὰ τῆς Λίνας ἔσβυσαν ἀμέσως τὴν χαρὰ τοῦ νέου· ἦτο μία ψυχρολουσία, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενε διόλου. Ἀπὸ ὠχρότατος ἔξαφνα τὰ μάτια του ἔλαβαν μίαν λάμψιν ὀργῆς. Ἡ φυσική του ὑπερηφάνεια ἐξηγέρθη. Δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς νέους ἐκείνους αὐτὸς ποῦ ἱκετεύουν, ποῦ ἐκλιπαροῦν, δι' αὐτὸ ἀφοῦ παρῆλθε λίγο ἡ ταραχή του, τῆς εἶπε:

— Λοιπὸν δὲν δέχεσθε τὸν εἰλικρινῆ καὶ τίμιον ἔρωτά μου; Ἔχετε πολὺ δίκαιον. Σεῖς ἡ ὑπέροχος νὰ ἀγαπήσητε ἕνα κοινὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἐμέ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ λησμονήσετε, ὅτι σᾶς εἶπα· ἦτο μία τρέλλα ἡ ὁποία παρῆλθε· τοῦ λοιποῦ σᾶς βεβαιῶ δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω.

Ἡ Λίνα ἠννόησεν ὅτι ἡ ἀπάντησίς της ἦτο ἀπότομος καὶ διὰ μιᾶς ἀνεκάλυπτεν ἡ ἰδία, ὅτι δὲν ἦτο εἰλικρινής Ἐλυπεῖτο φοβερὰ, διότι τὸν εἶχε λυπήσει, ἐσκέπτετο πῶς νὰ διορθώσῃ τὸ κακὸν ποῦ ἔκαμε, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Μέσα εἰς τὸ σαλονάκι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμβῆκε ἕνας κύριος ἡλικιωμένος, ὁ ὁποῖος ἅμα τοὺς εἶδε ἔτσι σοβαροὺς καὶ ψυχροὺς εἶπε γελαστός: «Δὲν μοῦ λέτε σεῖς ἐδῶ μέσα συνωμοσία κάμνετε;»

Ναί, εἶπε ὁ Βίκτωρ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του νευρικός. Εὐτυχῶς ἀμέσως ἦλθαν καὶ ἄλλοι κύριοι καὶ κατώρθωσε νὰ φύγῃ ἀπαρατήρητος.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ χορὸς ἔληξε καὶ ὁ κόσμος ἔφευγεν ἡ Λίνα μὲ βλέμμα ἀνήσυχον ζητοῦσε μέσα εἰς τὸ πλῆθος τὸν φίλον της. Ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον νὰ τὸν ἰδῇ, διότι ὁ νέος εἶχε φύγει πρὸ πολλοῦ.

Ὅταν βρέθηκε εἰς τὸ σπίτι της, μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, τότε ἀφῆκε νὰ φανῇ ὅλη ἡ λύπη της, ὅλη ἡ ταραχή της. Ξεδύθηκε μὲ νευρικότητα, πέταξε τὸ ὡραῖο φόρεμά της σὲ μία καθέκλα, κλονιζομένη δὲ, ἔπεσε στὴ στιγμὴ 'στὸ κρεββάτι της. Ἔπασχε πολύ, δάκρυα τῆς ἤρχοντο εἰς τὰ μάτια, κἄτι ἐπίεζε τὸ στῆθός της. Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ ὅλην τὴν νύκτα· ἡ σκηνὴ τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ ἀναπαρίστατο ἀδιακόπως εἰς τὴν φαντασίαν της καὶ δὲν τὴν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἠσθάνετο ὅτι ἐλύπησε κατάκαρδα τὸν τίμιον καὶ εὐγενῆ ἐκεῖνον νέον, τὸν ὁποῖον ἀνεκάλυπτε τώρα ὅτι ἀγαποῦσε καὶ αὐτή.

Ἐφοβεῖτο μήπως τὸν χάσει διὰ παντός, μὴ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ἐκεῖνος διέκοπτε πλέον κάθε σχέσιν μὲ αὐτήν. Ὥστε ἡ ἀγάπη τῆς ἦτο μεγαλειτέρα πρὸς τὸν νέον αὐτόν, ἀφ' ὅτι ἐνόμιζε; Τί τῆς συνέβαινε δὲν ἠμποροῦσε καλὰ νὰ ἐννοήσῃ, ταραγμένη καθὼς εὑρίσκετο. Καὶ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν νὰ περάσῃ ἡ νύκτα. Ἤθελε ὅσον τὸ δυνατὸν γληγορώτερα νὰ τὸν ἔβλεπε, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ ἐξηγηθῇ μαζύ του. Ἀλλὰ θὰ ἤρχετο ἄραγε εἰς τὸ σπίτι της, ὅπως συνήθως; Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἔπρεπε νὰ τοῦ γράψῃ· αὐτὸ ἦτο λίγο ταπεινωτικὸν δι' ἑαυτήν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ θυσιάσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν της.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο δι' αὐτὴν ἡμέρα ἀγωνίας, Ἐπερίμενε, ἐπερίμενε καὶ ἐκεῖνος δὲν εφάνη. Ὦ ἴσως ἦτο ἀδιάθετος, θὰ ἐπερίμενε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀκόμη καὶ ὕστερα θὰ ἀπεφάσιζε νὰ τοῦ γράψῃ. Φεῦ! καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα ἐπέρασε χωρὶς νὰ φανῇ. Ὠχρά, λυπημένη ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον μὲ μίαν εφημερίδα εἰς τὰ χέρια καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ. Ἔξαφνα τὰ μάτια της ἔπεσαν εἰς τὴν ἑξῆς ὀλιγόστιχον εἴδησιν. «Ἀνεχώρησε δι' Εὐρώπην πρὸς εὐρυτέρας σπουδὰς ὁ κάλλιστος νέος Β. Δαρκλῆς». Δὲν επρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴν ἴδια στιγμὴ τῆς ἔφεραν ἕνα μπιλλιέτο, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο πρὸς αὐτήν. Ἡ Λίνα τὸ ἥρπασε, ἔσχισε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα ἐκείνου. Κάτω ἀπὸ τὸ ὄνομα ἦσαν γραμμένα τὰ ψηφία π α. καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἠννόησε πλέον ὅλα. Ἔσφιγξε τὴν κάρτα εἰς τὰ χέρια της, ἐνῷ δύο δάκρυα ἔπεσαν ἀπὸ τὰ ὡραῖα μάτια της καὶ δύο λόγια ἐξεύφευγαν ἀπὸ τὸ στόμα της. Τί κ ρ ί μ α!

Τύρναβος **Χαρίκλεια Καμβουκίδου**

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομὰς νὰ τὰς στείλουν.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ ἐμψυχώνεται, νὰ ζωηρεύῃ, νὰ ἐξωραΐζεται. Τώρα μὲ τὸν χειμῶνα, μὲ τὰς προσεχεῖς ἑορτάς, μὲ τοὺς γάμους ποῦ ἀναγγέλλονται, ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ ἐκθέτει τὰ ὡραῖά της πράγματα, τὰς νέας της προμηθείας.

Τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα ἰδίᾳ ἀπαστράπτουν πλέον ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον. Προχθὲς ἐπέρασα ἀπὸ τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον Τσαμπούλα καὶ Μάρκου. Ἡ προθῆκές του μὲ ἔκαμαν νὰ σταματήσω μὲ ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν καὶ νὰ φανταστῶ διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὴν Rue de la Paix τῶν Παρισίων. Διαμάντια, κοσμήματα ἐν γένει κάθε εἴδους καὶ κάθε γούστου, ἀσημικὰ σκεύη πολύτιμα, bibelots. δίσκοι, σερβίτσια, ὡρολόγια, ὅλα φέρουν ἕνα cachet ἰδιαίτερον, ὅλα εἶναι ὡραῖα καὶ σχετικῶς εὐθυνὰ πολύ.

Τόσον μοῦ ἤρεσαν, ὥστε θὰ συνιστοῦσα εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μου, καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη ὅπου δὲν ἔχουν νὰ ἀγοράσουν τίποτε, νὰ περάσουν ἀπὸ τὸ κατάστημα Τσαμπούλα καὶ Μάρκου,διὰ νὰ ἀπολαύσουν ἕνα τόσον ὡραῖον θέαμα.

Καὶ ἐκεῖναι πάλιν ποῦ ἔχουν νὰ ἀγοράσουν, νὰ διευθυνθοῦν χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν εἰς αὐτό.

ΤΑ ΑΝΘΗ

Ὡς ἐγράφαμεν καὶ προχθὲς ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ὡραίων φυτῶν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀκμήν της. Εἰς τὰ γεύματα, εἰς τὰς ὑποδοχάς, εἰς τὰς ὀνομαστικὰς ἑορτὰς τίποτε δὲν στολίζει καὶ δὲν κάμνει ποιητικωτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ κάνιστρα ὡραῖα ἀνθέων καὶ ἀπὸ βάζα γεμάτα ἄνθη. Εἶναι τὰ ὡραιότερα καὶ ἐκφραστικώτερα δῶρα, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐξοδεύῃ κανείς, χωρὶς νὰ συζητῇ.

Ὁ κ. Τσοῦτσος εἶναι ὁ καλλιτέχνης ἀνθοπώλης, τὸ κατάστημα τοῦ ὁποίου ἀμιλλᾶται πρὸς τὰ καλλίτερα εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ εὐρωπαϊκά. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὰ τριαντάφυλλά του, φρένσες καὶ ἄλλα, εἶναι τόσον ὡραῖα, τὰ τοποθετεῖ δὲ καὶ τόσον καλά, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν τὸ ὡραιότερον δῶρον εἴτε εἰς γάμον, εἴτε εἰς ἑορτήν. Ἀλλὰ καὶ τὰ φυτά του εἶναι ἔξοχα, εἴτε φυσικά, εἴτε τεχνητά. Διότι καὶ τὰ τεχνητὰ φυτὰ ἔγειναν τώρα πολύ, πολὺ τῆς μόδας. Λατάνιες, φύκοι, πολυτρίχι καὶ κάθε πρασινάδα πωλοῦνται εἰς τὸ ἀνθοπωλεῖον Τσούτσου,στολίζουν θαυμασίως τὰ σαλόνια,χωρὶς νὰ διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ὠχριάσουν καὶ νὰ μαρανθοῦν. Αἱ τιμαί του λογικώταται.

Φ. ΛΑΒΔΑΣ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

Πολλὰ ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης καὶ ἐγχωρίου βιομηχανίας, τὰ ὁποῖα θὰ προσφερθοῦν ἀπὸ τὴν Αὐλὴν πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Μαρίαν Βοναπάρτη ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 12 κατάστημα τοῦ κ. Φ. Λάβδα.

Διότι ὁ κ. Λάβδας εἶχε τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ πλαισιώσῃ μὲ τὴς ὡραίες καὶ καλλιτεχνικὲς κορνίζες τοῦ καταστήματός του, μερικὰ ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν μεγάλων μας ζωγράφων. Καὶ ἔτσι ὁ ἀγοραστὴς ἐνῷ ἀποκτᾷ ἕνα ὡραῖον ἔργον τέχνης, χωρὶς νὰ μεταβαίνῃ διὰ τοῦτο εἰς καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, τὸ ἔχει συγχρόνως ἕτοιμον κορνιζωμένον μὲ κορνίζαν ὡραίαν, ἡ ὁποία καὶ τὸ ἔργον ἀναδεικνύει ὡραιότερον καὶ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἕνα καλλιτέχνημα.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἐπρομηθεύθη δύο τοιαῦτα ἔργα τέχνης, ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κ. Λάβδα. Τὸ ἕνα διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ μεταξὺ ἄλλων δώρων της εἰς τὴν πριγκήπισσαν Βοναπάρτη καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸ ἰδικόν της απλάτι.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΕΦΟΔΙΟΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τώρα μὲ τὰ γεύματα καὶ τὰς ἑσπερίδας καὶ τὰ ἀπογευματινὰ τέϊα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ κάθε καλὴν οἰκοκυρὰν νὰ εἶναι ἐφωδιασμένη μὲ ἕνα καλὸ βιβλίον μαγειρικῆς καὶ ζαχαροπλαστικῆς. Τὸ βιβλίον τοῦ καθηγητοῦ τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν σχολὴν κ. Εὐαγγέλου Μαλῆ περιλαμβάνει τὰς συνταγὰς τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐκολωτέρων φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων καὶ ἀποβαίνει πολύτιμος ὁδηγὸς διὰ κάθε καλὴν νοικοκυρά. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ἠμποροῦν νὰ κατασκευασθοῦν εἰς τὸ σπίτι τὰ πλέον δόσκολα φαγητὰ καὶ κάθε εἴδους γλυκίσματα, κέϊκ, μπισκότα, μπομπόνια, φρουῦτα ζαχαρένια, λικέρ, κεράσια, τέλος ὅλα τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα ἀγοράζομεν εἰς τὰ ζαχαροπλαστεῖα εἰς διπλασίαν τιμήν.

Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μαλλῆ πωλεῖται εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ὁδὸς Ὁμήρου 24 καὶ εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς. Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον τοῦ ταχυδρ. τέλους.

ΕΙΣ ΤΗΣ κ. ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τοὺς γάμους τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου ἡ περισσότερες τουαλέττες γίνονται ἀπὸ ἐγχώρια μεταξωτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχουν τὰ ὡραιότατα τῆς κ. Καρασταμάτη

Μὲ τὴν μόδαν μάλιστα τὴν ἐφετεινὴν τῶν χρυσοϋφάντων ὑφασμάτων, τὰ χρυσοΰφαντα τῆς κ. Καρασταμάτη θὰ κάμουν φουρόρε. Φαίνεται ὅτι ἡ καλλίτερες τουαλέτες γίνονται ἀπὸ αὐτά. Ἄλλως τε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἴδη της καὶ ἰδίως οἱ ταφτάδες εἶναι θαυμάσιοι, ὑπετιμήθησαν δὲ ἐφέτος ἕνεκα τῆς μεγάλης καταναλώσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐξασφαλίσει ἡ κ. Καρασταμάτη.

ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Προκειμένου περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς καλλονῆς, ἡ λῆψις παντὸς μέτρου προφυλακτικοῦ ἐπιβάλλεται. Δὲν πρέπει συνεπῶς νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ διάφορα κοσμετικά, ὧν μόνον τὸ ὄνομα ἠχεῖ καλῶς καὶ τὰ ὁποῖα συχνάκις περιέχουν λιπαρὰς ἢ ὑπόπτους οὐσίας. Δέον νὰ ζητῆτε πάντοτε προϊόντα, ὧν ἡ φήμη εἶνε γνωστή, ὡς ἡ *Κρὲμ* ΣΙΜΟΝ τῶν Παρισίων, ἀνακαλυφθεῖσα τῷ 1860, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι εἶνε τὸ ἄριστον τῶν μέσων πρὸς διατήρησιν τοῦ προσώπου. τῆς λευκότητος καὶ ἐλαστικότητος τοῦ δέρματος.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΙΑΝΑ

Τὰ πιάνα εἶναι ὅπως ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως διὰ νὰ διατηροῦν τὴν ὡραίαν των φωνήν. Καὶ πρωτίστη περιποίησις ἑνὸς πιάνου εἶναι τὸ καλὸ κούρδισμα καὶ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὸ κούρδισμα. Ὁκ. Ἰ. Δ. δε Κάρλης εἶναι ὁ πρῶτος τεχνίτης τῆς Ἑλλάδος, ὁ δυνάμενος καὶ ἕνα ἀκόμη χαλασμένο πιάνο νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν.

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ἀρσάκειον καὶ ὅλα τὰ μουσικὰ σωματεῖα καὶ ὅλος ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὸν κ. δε Κάρλη ἀναθέτει τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ τὸ κούρδισμα τῶν πιάνων του.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τόσον εἶναι ἐνθουσιασμένος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κ. δε Κάρλη, ὡς κουρδιστοῦ καὶ ἐπιδιορθωτοῦ τῶν πιάνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων τῶν ἀνακτόρων, ὥστε ἐξέδωκε βασιλικὸν διάταγμα, δι' οὗ ἀναγνωρίζεται ἐπισήμως.

Διεύθυνσις: Πλατεῖα ἐλευθερίας. ἀρ. 1,

ΠΙΑΝΟ μικρὸ πολὺ καλὸν ἐνοικιάζεται. Πληροφορίαι ὁδὸς Ναυαρίνου ἀρ. 10.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ